

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și nouă

Ospățul lui Belșatar și Ceasul Profetic: Dezvăluirea Legii Duminicale, a Căderii Babilonului și a Crizei Finale

Jeff Pippenger

2023-12-24

Ospățul lui Belșatar identifică „ceasul” legii duminicale, dar pune accentul asupra judecății cornului Republican. Chipul de aur al lui Nebucadnețar, în capitolul trei din Daniel, așază aceeași istorie în contextul poporului credincios al lui Dumnezeu, care apoi este înălțat ca un stindard. Capitolul șase din Daniel abordează aceeași linie, dar tratează rolul cornului Protestant. Belșatar reprezintă „statul” și a chemat o mie dintre „domnii” săi.

Regele Belșatar a făcut un ospăț mare pentru o mie dintre dregătorii săi și a băut vin înaintea celor o mie. Belșatar, pe când gusta vinul, a poruncit să fie aduse vasele de aur și de argint pe care tatăl său, Nebucadnețar, le luase din templul care era la Ierusalim, pentru ca regele și dregătorii lui, soțiile lui și țiitoarele lui să bea din ele. Atunci au adus vasele de aur care fuseseră luate din templul casei lui Dumnezeu, care era la Ierusalim; și regele și dregătorii lui, soțiile lui și țiitoarele lui au băut din ele. Au băut vin și au lăudat pe zeii de aur și de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră. În același ceas au ieșit degetele unei mâini de om și au scris, în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului regelui; și regele a văzut partea mâinii care scria. Daniel 5:1-5.

Numărul „zece” îl reprezintă pe balaur, iar o sută și o mie nu sunt decât o amplificare a aceluiași simbol. În capitolul șase, o sută douăzeci impun legea înșelătoare, iar o sută douăzeci este un simbol al preoților. Ținând seama de „rând peste rând”, ospățul lui Belșatar ilustrează judecata asupra unei conduceri statale corupte și judecata asupra unei conduceri bisericesti corupte. Belșatar s-a îmbătat cu vinul babilonian și apoi a hotărât să pângărească vasele sfinte ale templului lui Dumnezeu din Ierusalim.

Prorocul spune: "Am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; iar pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor" (Apocalipsa 18:1, 2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, "pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei" (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin?—Doctrinile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului celei de-a patra porunci și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o întâi Evei în Eden—nemurirea naturală a sufletului. Multe erori înrudite a răspândit pretutindeni, "învățând ca învățături porunci omenești" (Matei 15:9). Mesaje alese, cartea 2, 118.

Vinul pe care îl bea Belșatar era sabbatul idolatru al papalității, căci ospățul reprezenta „ceasul” profetic al legii duminicale. Vasele sanctuarului pe care le-a adus în sala de ospăț reprezentau nu doar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, ci vasele sfinte reprezintă, de asemenea, poporul lui Dumnezeu, căci literalul reprezintă spiritualul, iar oamenii sunt vase.

Totuși temelia lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui.” Și: „Oricine rostește Numele lui Hristos să se depărteze de nelegiuire.” Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; unele pentru cinste, iar altele pentru necinste. Așadar, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas spre cinste, sfințit, potrivit pentru întrebuințarea Stăpânului și pregătit pentru orice lucrare bună. 2 Timotei 2:19-21.

În mijlocul pângăririi poporului lui Dumnezeu prin impunerea închinării duminicale, scrisul de foc pronunță osânda lui Belșatar.

În același ceas au ieșit degetele unei mâini de om și au scris, în dreptul sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului regelui; iar regele a văzut partea mâinii care scria. Atunci fața regelui s-a schimbat, și gândurile l-au tulburat, astfel încât încheieturile coapselor i s-au slăbit, iar genunchii i se loveau unul de altul. Regele a strigat cu glas tare să fie aduși astrologii, Haldeii și ghicitorii. Și regele a grăit și a zis către înțelepții Babilonului: Oricine va citi această scriere și-mi va arăta tâlcuirea ei va fi îmbrăcat în stacojiu, va avea un lanț de aur la gât și va fi al treilea dregător în împărăție. Daniel 5:5-7.

Din punct de vedere istoric, pasajul este înțeles ca indicând că tatăl lui Belșatar îi încredințase lui Belșatar tronul politic, iar din acest motiv, cea mai înaltă poziție pe care Belșatar o putea oferi pentru tălmăcirea scrierii era aceea de al treilea conducător. În perioada premergătoare legii duminicale în Statele Unite, conducerea politică va fi într-o poziție subordonată față de conducerea religioasă, care va lucra pentru a introduce o nouă formă de închinare. Chipul fiarei reprezintă combinația dintre biserică și stat, cu biserica având controlul asupra relației, iar la momentul legii duminicale Belșatar era regele politic, simbolizând astfel statul, dar el era doar al doilea în ierarhie față de autoritatea religioasă a tatălui său. Cea mai înaltă poziție pe care i-o putea oferi lui Daniel era să fie al treilea.

Când biserica timpurie s-a corupt, abatându-se de la simplitatea Evangheliei și acceptând rituri și obiceiuri păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; iar pentru a controla conștiințele poporului, a căutat sprijinul puterii civile. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce a controlat puterea statului și a pus-o în slujba propriilor sale scopuri, în special pentru pedepsirea „ereziei”. Pentru ca Statele Unite să formeze chipul fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-atât guvernarea civilă, încât autoritatea statului să fie, de asemenea, întrebuințată de biserică pentru a-și împlini propriile scopuri. . . .

Impunerea păzirii duminicii din partea bisericilor protestante este o impunere a închinării la papalitate—la fiară. Aceia care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească Sabatul fals în locul adevăratului Sabat aduc astfel omagiu acelei puteri prin care, și numai prin ea, este poruncită. Dar chiar prin actul de a impune o datorie religioasă prin puterea civilă, bisericile ar forma ele însele un chip al fiarei; prin urmare, impunerea păzirii duminicii în Statele Unite ar fi o impunere a închinării la fiară și la chipul ei. Marea Controversă, 443, 448, 449.

În vreme de criză se revelează caracterul, iar mesajul tainic de pe perete a produs o criză în experiența lui Belșatar și a marcat sfârșitul împărăției lui, simbolizând astfel sfârșitul împărăției fiarei pământului. Belșatar a murit chiar în noaptea aceea, reprezentând legea duminicală, când

Statele Unite sunt răsturnate ca a șasea împărăție a profeției biblice la legea duminicală, însă Statele Unite trec imediat în poziția de cel dintâi dintre cei zece regi. Cei zece regi sunt a șaptea împărăție a profeției biblice și de îndată consimt să-și dea a șaptea lor împărăție fiarei.

Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească voia Lui, să fie de un cuget și să dea fiarei împărăția lor, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:17.

Mișcările finale sunt rapide, iar trecerea de la a șasea împărăție la a șaptea, iar apoi la a opta, este rapidă, căci atunci lumea se află într-o mare criză. Răsturnarea fiarei din pământ îl face pe Belșatar să se teamă, iar, ca întâiul dintre cei zece împărați, el reprezintă teama pe care toți împărații pământului o vor trăi la răsturnarea Statelor Unite. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, „ceasul” în care scrisul de mână apare pe perete este „ceasul” marelui cutremur. În acel moment sunt marcate trei simboluri ale Islamului, și Islamul este cel care îi face pe împărați să se teamă în zilele de pe urmă.

Căci, iată, împărații s-au adunat, au trecut împreună. Au văzut-o și s-au minunat; s-au tulburat și s-au grăbit să plece. I-a cuprins acolo frica și durerea, ca a unei femei în durerile nașterii. Tu sfărâmi corăbiile Tarsisului cu un vânt de la răsărit. Cum am auzit, așa am și văzut în cetatea Domnului oștirilor, în cetatea Dumnezeului nostru: Dumnezeu o va întări în veac. Selah. Psalmul 48:4-8.

Dregătorii sau regii erau adunați la ospățul lui Belșatar, bând vinul Babilonului și atingând și privind vasele sfinte ale sanctuarului lui Dumnezeu, când frica i-a cuprins, așa cum este redată de frica lui Belșatar când a apărut scrisul de pe perete. Frica lui Belșatar a declanșat o frică în escaladare, care este reprezentată printr-o femeie în durerile nașterii, iar "ceasul" din Apocalipsa unsprezece face trecerea către capitolul doisprezece, unde stindardul este reprezentat drept o femeie pe punctul de a naște. Prima durere a nașterii este scrisul de pe peretele sălii ospățului. Această frică este cauzată de "vântul de răsărit" al Islamului, care "sfărâmă corăbiile Tarsisului".

În sala de ospăț a lui Belșatar, "o mie de dregători" beau vinul Babilonului, care reprezintă impunerea duminicii prin lege. În acel moment, orchestra lui Nebucadnețar începe să cânte, întrucât Belșatar poruncește să fie aduse podoabele sanctuarului. Desfrânata din Tir începe să cânte, iar Israelul apostat începe să danseze în jurul idolului de aur al lui Nebucadnețar. Dar ospățul este întrerupt de "vântul de la răsărit", care este "al treilea vai" ce vine în grabă și este "a șaptea trâmbiță". Când Islamul curmă ospățul, "neamurile se mânia". Se mânia, căci corăbiile Tarsisului, simbolul structurii economice a planetei Pământ, sunt atunci scufundate în mijlocul mării.

Tarșiș era negustorul tău din pricina mulțimii tuturor felurilor de bogății; cu argint, fier, cositor și plumb făceau negoț în târgurile tale. Iavan, Tubal și Meșec erau negustorii tăi; făceau negoț în piața ta cu ființe omenești și vase de aramă. Cei din casa lui Togarma făceau negoț în târgurile tale cu cai, cai de război și catâri. Bărbații din Dedan erau negustorii tăi; multe insule intrau în comerțul tău: îți aduceau ca dar coarne de fildeș și abanos. Siria era negustorul tău din pricina mulțimii mărfurilor lucrate de tine; făcea negoț în târgurile tale cu smaralde, purpură și lucrătură brodată, cu in subțire, coral și agat. Iuda și țara lui Israel erau negustorii tăi; făceau negoț în piața ta cu grâu din Minnit, Pannag, miere, untdelemn și balsam. Damasc era

negustorul tău din pricina mulțimii mărfurilor lucrate de tine, pentru mulțimea tuturor bogățiilor; cu vinul din Helbon și cu lână albă. Dan, de asemenea, și Iavan, umblând încoace și încolo, făceau negoț în târgurile tale: fier lucios, casia și trestie mirositoare se aflau în piața ta. Dedan era negustorul tău cu veșminte de preț pentru care. Arabia și toți prinții Chedarului făceau negoț cu tine în miei, berbeci și țapi; în acestea îți erau negustori. Negustorii din Șeba și Raama erau negustorii tăi; făceau negoț în târgurile tale cu cele mai de seamă dintre toate mirodeniile și cu toate pietrele scumpe și aur. Haran, Caneh și Eden, și negustorii din Șeba, Asur și Chilmad, erau negustorii tăi. Aceștia erau negustorii tăi în tot felul de lucruri, în veșminte albastre și lucrătură brodată, și în lăzi cu îmbrăcăminte de preț, legate cu funii și făcute din cedru, între mărfurile tale. Corăbiile din Tarșîș cântau despre tine în piața ta; și erai umplută și făcută foarte slăvită în mijlocul mărilor. Vâslașii tăi te-au adus în ape mari; vântul de răsărit te-a sfărâmat în mijlocul mărilor. Averile tale și târgurile tale, mărfurile tale, corăbierii tăi și cărmacii tăi, calafații tăi și cei ce se îndeletnicesc cu negoțul tău, și toți oamenii tăi de război care sunt în tine, și toată mulțimea ta care este în mijlocul tău, vor cădea în mijlocul mărilor în ziua pieirii tale. Ezechiel 27:12-26.

„Corăbiile de Tarsis” sunt simbolul structurii economice a planetei Pământ, iar ele sunt scufundate în mijlocul mării de „vântul de răsărit”. Ezechiel ne informează că aceasta are loc în „ziua pieirii tale”, iar subiectul capitolului douăzeci și șapte din Ezechiel este jelania pentru Tir.

Cuvântul Domnului a venit din nou la mine, zicând: Acum, fiule al omului, ridică o cântare de jale pentru Tir; și spune lui Tir: O, tu, care ești așezat la intrarea mării, care ești negustor al popoarelor pentru multe ostroave, așa zice Domnul Dumnezeu: O, Tir, tu ai zis: Eu sunt de o frumusețe desăvârșită. Ezechiel 27:1-3.

Ziua distrugerii Tirului este subiectul plângerii. Ziua distrugerii Tirului este legea duminicală, căci Tirul este un simbol al papalității, a cărei judecată începe în „ceasul” în care a doua voce din Apocalipsa optsprezece începe să-i cheme pe oameni să iasă din Babilon.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i după cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i îndoito, după faptele ei; în potirul pe care l-a umplut, umpleți-i-l îndoito. Pe cât s-a slăvit pe sine și a trăit în desfătări, pe atât dați-i chin și jale; pentru că zice în inima ei: Șed ca o regină, nu sunt văduvă și nu voi vedea jale. De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moarte, jale și foamete; și ea va fi arsă cu totul în foc, căci tare este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Și împărații pământului, care au curvit și au trăit în desfătări cu ea, o vor plânge și se vor tângui pentru ea, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe, de frica chinului ei, și zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea puternică! căci într-un singur ceas a venit judecata ta. Și negustorii pământului vor plânge și se vor tângui pentru ea, pentru că nimeni nu le mai cumpără mărfurile. Apocalipsa 18:4-11.

Cuvântul redat de cinci ori prin „ceas”, în cartea lui Daniel, reprezintă întotdeauna un anumit tip de judecată. Tipul judecății este determinat de contextul pasajului în care este întrebuițat. În Daniel, capitolul patru, cuvântul „ceas” este folosit mai întâi pentru a anunța venirea judecății, fie că a fost

vorba de judecata de cercetare, care a început la 22 octombrie 1844, fie de judecata executivă, care începe odată cu legea duminicală. În ambele cazuri, atât judecata de cercetare, cât și judecata executivă au un caracter progresiv. Judecata executivă a papalității începe odată cu legea duminicală în Statele Unite. Aceea marchează „ceasul” la care începe judecata executivă a papalității, iar acel „ceas” este „ceasul” marelui cutremur din Apocalipsa, capitolul unsprezece, când cei doi martori, reprezentați de Șadrac, Meșac și Abed-Nego, sunt aruncați în cuptor, ca stindard înălțat, asemenea oastei puternice a lui Ezechiel. Acel „ceas” este momentul când scrisul de mână apare pe zidul lui Belșatar.

„Corăbiile din Tarșiș”, care reprezintă structura liniilor economice de aprovizionare ale planetei Pământ, sunt scufundate în mijlocul mărilor la acel moment, iar aceasta îi face pe negustorii și pe împărații pământului să se teamă, așa cum este reprezentat prin Belșatar.

În Apocalipsa, capitolul unsprezece, „ceasul” este momentul când „al treilea Vai” al Islamului vine curând, când sună a șaptea trâmbiță și când neamurile se mânia. Toate aceste trei simboluri indică spre Islam ca instrument providențial pe care Domnul îl folosește pentru a săvârși uciderea lui Belșatar tocmai în acel „ceas”. Belșatar a fost ucis de vrăjmași care au pătruns pe ascuns în împărăția lui prin porțile care fuseseră lăsate deschise cu nepăsare, întocmai cum zidul de la frontieră dintre Mexic și Statele Unite a fost lăsat deschis cu nepăsare, pe măsură ce se apropie „ceasul” al „cutremurului celui mare”.

Vindecarea răniilor de moarte a papalității este prezentată în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel. În acele versete sunt identificate trei obstacole care sunt depășite pe măsură ce rana de moarte a papalității este vindecată. Împăratul de la Miazănoapte cucerește întotdeauna trei obstacole pe drumul său spre puterea supremă, și întotdeauna în următoarea ordine: mai întâi dușmanul său, apoi aliatul său, iar în cele din urmă victima sa. Cel dintâi cucerit a fost Împăratul de la Miazăzi, reprezentând Uniunea Sovietică, ultimul dușman al Romei, care a fost măturat în 1989. Al doilea obstacol este Țara cea Glorioasă, aliatul Romei care a învins URSS pentru Roma, adică Statele Unite; acestea sunt cucerite în „ceasul” pe care îl avem acum în vedere. După aceea, al treilea obstacol, reprezentat prin Egipt, reprezintă momentul când papalitatea preia controlul asupra victimei sale, Națiunile Unite.

În 1989, când a avut loc desigilarea acelor versete și ulterior s-a înregistrat o sporire a cunoașterii cu privire la ele, s-a înțeles că Roma păgână, Roma papală și apoi Roma modernă (reprezentată ca Împăratul de la miazănoapte în ultimele șase versete din capitolul unsprezece al lui Daniel), fiecare trebuia să depășească trei obstacole geografice înainte de a fi stabilită ca o împărăție. Pentru Roma păgână, acele trei obstacole erau reprezentate ca trei direcții.

Și dintr-una dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult, spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Pentru Roma papală, acestea erau trei coarne care trebuiau smulse.

Am privit cu luare aminte la coarne și, iată, din mijlocul lor a ieșit un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcini; și, iată, cornul acesta avea ochi

ca ochii de om și o gură care rostea cuvinte mari. Daniel 7:8.

Pentru Roma modernă (împăratul de la miazănoapte), reprezentată în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, cele trei obstacole au fost împăratul de la miazăzi, Țara cea minunată și Egiptul. Ca și în cazul Romei păgâne și al Romei papale, cele trei obstacole reprezentau obstacole geografice. Roma modernă, reprezentată ca împăratul de la miazănoapte în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, trebuia să depășească trei "ziduri", iar în cazul primului exista un "zid" filosofic care a fost înlăturat în același timp cu înlăturarea unui zid propriu-zis. În 1989, când împăratul de la miazănoapte a doborât Uniunea Sovietică (împăratul de la miazăzi), "zidul" filosofic al "Cortinei de Fier" a fost înlăturat, odată cu dărâmarea Zidului Berlinului.

În „ceasul” judecății lui Belșatar, când scrisul este pe perete și vrăjmașii lui pătrund pe ascuns prin porțile nepăzite, „zidul” filosofic al separării Bisericii de stat este înlăturat, în timp ce Islamul celui de-al treilea Vai a pătruns pe ascuns prin „zidul” nesupravegheat de la granița de sud a țării glorioase.

Când „Egiptul”, care reprezintă Națiunile Unite, va fi cucerit, iar „zidul suveranității naționale”, de ordin filosofic, va fi înlăturat, pe măsură ce fiecare națiune va fi silită să accepte guvernul unic mondial condus de desfrânata Tirului, atunci va avea loc un crah financiar care va produce legea marțială și despotismul zilelor de pe urmă. Este foarte posibil ca ceva să se întâmple pe o stradă numită „Wall Street”.

Chiar mijloacele care acum sunt investite cu atâta zgârcenie în cauza lui Dumnezeu și care sunt păstrate cu egoism vor fi, în puțină vreme, aruncate, împreună cu toți idoli, la cârțițe și la lilioci. Bani se vor deprecia curând, în mod foarte brusc, când realitatea scenelor veșnice se va deschide simțurilor omului. Welfare Ministry, 266.

Vom continua studiul nostru despre Belșatar în articolul următor.

Astăzi, ca în zilele lui Ilie, linia de demarcație dintre poporul lui Dumnezeu care păzește poruncile și închinătorii la dumnezei falși este limpede trasată. "Până când veți șovăi între două păreri?" a strigat Ilie: "Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal, urmați-l pe el." 1 Împărați 18:21. Iar mesajul pentru astăzi este: "A căzut, a căzut Babilonul cel mare... Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei." Apocalipsa 18:2, 4, 5.

Nu este departe vremea când încercarea va veni asupra fiecărui suflet. Păzirea Sabatului fals ne va fi impusă. Lupta va fi între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. Cei care au cedat, pas cu pas, cerințelor lumești și s-au conformat obiceiurilor lumești vor ceda atunci stăpânirilor existente, mai degrabă decât să se supună batjocurii, insultelor, amenințării cu închisoarea și morții. Atunci aurul va fi despărțit de zgură. Evlavia adevărată va fi limpede deosebită de aparența și poleiala ei. Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor stinge atunci în întuneric. Cei care au luat asupra lor podoabele sanctuarului, dar nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, vor apărea atunci în rușinea propriei lor goliciuni. Profeți și regi, 187, 188.

